

De volgende Vlaamse regering staat voor een immense uitdaging: over de hele regeerperiode 2009-2014 zal ze geconfronteerd worden met een negatieve beleidsruimte die, volgens de huidige prognoses, tot negen miljard kan bedragen. Dat is opnieuw een illustratie van de omvang van de crisis. Na jaren van groei lijkt het erop dat de buikriem zal moeten worden aangehaald. Na de onoordeelkundige belastingverlagingen die de Vlaamse regering doorvoerde, dreigen de middelen voor de uitbouw van zorg en onderwijs te ontbreken.

7 juni: verkiezingsdag

De verkiezingen naderen snel

In crisistijd groeit de nood aan partijen die 'solidariteit' en 'sociaal' hoog in het vaandel dragen. Dat betekent ook dat die partijen inzetten op de werkgelegenheid, grote inspanningen leveren voor de bescherming van de sociaal zwakkeren, zorgen voor een versterking van de sociale zekerheid, de gezondheidszorg verder uitbouwen en investeren in onderwijs om elk kind en elke jongere de beste kansen te kunnen geven. Partijen met een stevig onderbouwd sociaal-economisch programma, die bovendien het sociaal overleg respecteren, genieten onze voorkeur. Antisociale, racistische of werknemerovriendelijke partijen kunnen we missen. De verwerpelijke praktijken die recent nog door een politicus werden gehanteerd, ondermijnen niet alleen zijn betrouwbaarheid maar, erger nog, miskennen het belang van echte waarden waar onze samenleving nood aan heeft. Het zuivere ego-individualisme ten top! Wij weten dat onze lezers daarvoor niet blind zijn en in staat om in het stemhokje de beste keuze te maken. In een afzonderlijke bijdrage hebben we de onderwijsprogramma's van de traditionele democratische partijen in schema naast elkaar geplaatst. Daarbij werd ook getracht om aan te geven welke aspecten stroken met onze eigen standpunten. Onder meer de COV-congresbesluiten dienden daarbij als referentiekader.

Naar een gezamenlijk memorandum

Ondertussen leggen wij met de andere onderwijsvakbonden de laatste hand aan een gemeenschappelijk memorandum. Daarin zullen onze voornaamste bekommernissen worden opgenomen. Dat memorandum zal in het volgend nummer van Basis uitvoerig aan bod komen. Later volgt ons eisencahier waarin we meer concreet ingaan op de verzuchtingen van het basis-onderwijs.

Na de verkiezingen van 7 juni zal vlug blijken of een Vlaamse regering kan worden gevormd die echt rekening houdt met de belangen van het onderwijspersoneel en die het sociaal overleg ernstig neemt.

Vijf jaar onderwijsbeleid

Wij hebben minister van Onderwijs Frank Vandenbroucke geïnterviewd over zijn beleid van de voorbije vijf jaar. Ook vroegen we hem een blik op de toekomst te werpen. Onderwijsbeleid in crisistijd vergt een eigen aanpak. De minister heeft aan moeilijke dossiers een degelijke oplossing geboden. Cao 8, de financie-

ring van het onderwijs, de middelen voor zorg zijn daarvan een illustratie. Zeker ook de voortdurende bekommernis om de kloof tussen de sterke en zwakke leerlingen in het voordeel van de zwakkere aan te pakken, kreeg waardering. Het aantal personeelsleden steeg de voorbije vijf jaar. Maar de nood aan meer leerlingomkadering is daarmee nog niet gelynigd. Grote uitdagingen aangaan vergt immers veel mensen en middelen.

Andere dossiers, zoals het verhogen van de participatiegraad van de kleuters en het mentorschap kregen een goede aanzet, maar te weinig middelen om dat beleid efficiënt en duurzaam uit te diepen.

Enkele bedenkingen willen we nog eens onder de aandacht brengen: het onderwijs kende een relatieve rust, dat was nodig, omdat, na de woeelige periode 1999-2004, nood was aan stabiliteit en continuïteit.

Die overtuiging leefde bij de sociale partners. Maar de minister maakte het ons niet altijd gemakkelijk. De onderwijsminister confronteerde ons immers dikwijls met ambitieuze plannen waarvoor te weinig middelen werden ingezet. Grote verwachtingen konden dan niet worden ingelost. Ook ons geduld werd meermaals op de proef gesteld. Sociaal overleg moet in alle omstandigheden grondig en ernstig gebeuren. Maar vooral: ambitieuze plannen willen realiseren zonder de steun van het personeel, leidt tot mislukking, frustratie en ongenoegen.

De grote bekommernis van Frank Vandenbroucke om alle kinderen de beste kansen te geven, onderschrijven we volmondig. Dat is immers wat alle leerkrachten willen.

Zijn leerzorgplannen konden ons evenwel niet bekoren. Belangrijke aspecten kregen van ons geen groen licht. Wel werd in breed en grondig overleg op een aantal domeinen vooruitgang geboekt. Dat bleek echter onvoldoende om het dossier tot een goed einde te brengen.

Wat nu in het verkiezingsprogramma van de Sp.a. staat over leezorg, is wat wij voortdurend hebben herhaald: uitstekend buitengewoon onderwijs voor kinderen die het nodig hebben. Inclusief onderwijs voor kinderen voor wie die extra zorg mogelijk is. Rekening houden met de draagkracht van de scholen en de scholen recht geven op voldoende middelen om kinderen met extra zorgen adequaat te kunnen helpen.

Voor de verdediging van onze standpunten met betrekking tot leezorg konden we rekenen op stevige steun van alle onderwijsvakbonden en van het VSKO. Ook het OVSG sprak dezelfde klare taal.

Onze zorg om leezorg werd gedeeld en volop gesteund door Vlaams volksvertegenwoordiger Kathleen Helsen. Daarom laten we haar in dit nummer van Basis daarover aan het woord.

Onderwijsminister Frank Vandenbroucke nam de juiste beslissing door zijn leezorgplannen, bij gebrek aan een voldoende draagvlak in de onderwijswereld, door te verwijzen naar de volgende legislatuur. Het positieve kan dan worden geconsolideerd en voor de resterende problemen is er opnieuw tijd om oplossingen te zoeken.

Een rapport over of een quotering van de ambtsperiode van de onderwijsminister leggen we niet voor. Onze lezers kennen de sterke punten en de tekorten. Vast staat dat ook in de volgende regeerperiode investeringen in het onderwijs nodig zijn.

Romain Maes
algemeen secretaris

Foto: Pascal Wyncke, www.SeniorenNet.be